

HỒI 240

Cơ Duyên Tấu Xảo

H oàng hôn.

Từ Tử Lăng đeo mặt nạ Nhạc Sơn và Thạch Thanh Tuyền đóng giả làm phụ tử đến Hợp Phì, một thành lớn ở phía Tây Bắc Lịch Dương, cách Trường Giang chừng hai ngày lộ trình, đương nhiên là dựa vào cước trình nhanh chóng của họ để tính toán. Thành này nằm trong lãnh địa của quân Giang Hoài, nhưng trên tường thành cấm kỳ hiệu của Phụ Công Hựu chứ không phải của Đỗ Phục Uy.

Khắp các thôn huyện bên ngoài thành đều là đồng ruộng trải dài, vàng tươi xanh thắm, thẳng cánh cò bay, khiến tinh thần con người cũng sáng khoái hơn rất nhiều.

Sau khi nộp thuế vào thành, cảnh sắc mê người của vùng sông nước lưu vực Trường Giang càng khiến hai người thêm hứng khởi.

Trên phố dùng đá xanh hoặc gạch khối lát đường, dạt dào ý niệm hoài cổ, nhà cửa nhỏ mà thanh nhã, tường trắng ngói đen, thạch cấp cửa gỗ, mộc mạc hiền hoà. Trong thời đại chiến hỏa liên miên, hoang phế ngàn dặm này, đặc biệt khiến cho người ta cảm thấy bình yên và thư thái.

Sau khi đi xuyên qua con phố hẹp hai bên nhà cửa san sát, Thạch Thanh Tuyền từ đầu vẫn chưa mở miệng nói nửa câu đột nhiên mỉm cười cất tiếng: “Thanh Tuyền vốn định sau khi ăn cơm sẽ lập tức rời thành, như vậy ngày mai chúng ta sẽ có thể đến được Trường Giang, nhưng không hiểu sao vào thành rồi lại sinh ra lười nhác mệt mỏi, hiện giờ chỉ muốn vào khách điếm nghỉ ngơi, sau đó ra ngoài dạo chơi một phen, ý Từ huynh thế nào?”.

Từ Tử Lăng cũng cười cười đáp: “Việc đi đường chậm một đêm hay nửa đêm cũng không ngại gì, huống hồ chúng ta cũng rất cần ngủ một giấc tử tế nữa, tại hạ hoàn toàn không có ý kiến”.

Hai người tìm được một khách sạn khá sạch sẽ gần đó, thuê hai gian phòng cạnh nhau, tắm rửa thay đồ rồi cùng nhau ra khu phố nhiệt náo trong thành dùng cơm. Sau khi ngồi

xuống một góc vắng trong quán, Thạch Thanh Tuyền gọi vài món chay, rồi câu chuyện của hai người lại trở về với chuyện Tà Cự tông.

Thạch Thanh Tuyền không muốn để những khách nhân ở các bàn bên cạnh nghe được những gì họ nói, nên ngồi sát bên cạnh Từ Tử Lăng, quay lưng lại với những người khác, thân thiết ghé miệng sát tai gã nói: “Vấn đề là xưa nay chưa từng có người nào đắc lợi được từ Tà để Xá lợi này, nhưng đã thành một truyền thống, trước khi lâm chung tông chủ các đời đều dồn toàn bộ công lực của đời mình vào trong Xá lợi. Ngoại trừ những người bạo tử không thể làm chuyện này, đến nay tổng cộng đã có mười một vị tông chủ hiến nguyên tinh vào đó rồi”.

Trong lòng Từ Tử Lăng bất chợt dâng lên cảm giác không lạnh mà run, thâm nhủ cung cách hành sự của những người trong tà phái quả thật kỳ dị khôn lường, khiến người ta không thể đoán biết.

Thạch Thanh Tuyền lại nói tiếp: “Đến đời Tà Đế Hưởng Vũ Điền thì mới xuất hiện biến chuyển. Hưởng Vũ Điền là người đầu tiên ngộ ra được cách dùng Xá lợi tu luyện ma công, chính vì vậy mà ông ta trở thành tuyệt đại tông sư của tà phái, xếp trên cả Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, chỉ đáng tiếc là cả ông ta cũng không qua được cửa ải của Đạo Tâm Trùng Ma Đại Pháp. Trước khi lâm chung, Hưởng Vũ Điền đã lần lượt truyền bí pháp lợi dụng Tà để Xá lợi luyện công cho bốn tên nghiệt đồ khi sư diệt tổ kia và Chúc Ngọc Nghiên của Âm Quý Phái, đồng thời giao Tà để Xá lợi cho Lỗ đại sư nhờ cất giấu. Lợi hại nhất là Hưởng Vũ Điền đã tung tin huyền hoặc, khiến bọn Vu Ô Quyển tưởng rằng ông ta đã giao Tà để Xá lợi đã giao cho Chúc Ngọc Nghiên, còn Chúc Ngọc Nghiên lại tin là Xá lợi nằm trong tay bốn người bọn chúng, hậu quả của việc này chắc Thanh Tuyền không cần nói Từ huynh cũng đoán được rồi”.

Kết quả đương nhiên là một trận quyết đấu ác liệt đã diễn ra, còn bọn Vu Ô Quyển thì đã thảm bại trong tay Chúc Ngọc Nghiên, từ đó không dám lộ diện trên giang hồ nữa. Kế sách này quả thực vô cùng lang độc, qua đây có thể thấy tuy là Hưởng Vũ Điền có vi luyện Đạo Tâm Trùng Ma Đại Pháp mà thay đổi tính tình, nhưng vẫn không phải là lòng dạ bồ tát gì, thậm chí còn có tâm ý lấy ác diệt ác nữa.

Thạch Thanh Tuyền chậm rãi kể tiếp: “Giấy cuối cùng cũng không gói được lửa, có điều sau cả hai phía đều biết Tà để Xá lợi đang nằm trong tay Lỗ đại sư thì đã kết mối thâm cừ không thể hóa giải được rồi”.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: “Tại sao chuyện này lại liên quan đến tiểu thư vậy?”.

Thạch Thanh Tuyền thở dài một tiếng nói: “Thanh Tuyền có thể tạm thời không nói chuyện này được không?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Tiểu thư đã có chỗ khó xử, vậy thì không nói cũng được. Có điều ngày mai chúng ta đã chia tay nhau rồi, tiểu thư có điều gì phân phó tại hạ hay chăng?”.

Thạch Thanh Tuyền lắc đầu: “Không phải ngày mai, mà là đêm nay”.

Từ Tử Lăng ngẩn người ngạc nhiên.

oOo

Khấu Trọng ngủ đến quá trưa, rồi một mình một ngựa đến con phố lớn nhiệt náo nhất thành Hạ Phi, hứng thú đi khắp nơi dạo chơi.

Để tránh bị dòm ngó, gã không mang theo Tinh Trung Nguyệt xưa nay vốn vật bất ly thân, hơn nữa còn đóng giả làm một phong lưu công tử, phong thái chảnh chu nữa.

Trên phố thì thoáng lại thấy một đoàn những đại hán vận kinh trang lam sắc đi qua, dáng vẻ hoành hành bá đạo. Đây chính là bang chúng của Lạc Mã Bang, có điều cũng không có kẻ nào gây chuyện thị phi, quấy phá dân chúng.

Trong thời đại chiến loạn liên miên này, nhân dân chính là nguồn gốc của nhân lực và vật lực, việc Đô Nhậm ước thúc thủ hạ cũng là hết sức bình thường, bằng không để nhân dân chạy hết, thành thị náo nhiệt ắt sẽ thành hoang phế, bản thân y cũng không thu lợi được gì.

Trên phố người xe tranh đường, ngoại trừ quy mô tương đối nhỏ ra, sự nhiệt náo của nơi này có thể nói là hoàn toàn không thua kém gì con phố lớn nhất chạy xuyên suốt thành Lạc Dương.

Ngủ gần ba canh giờ, thể lực tinh thần Khấu Trọng đã khôi phục đầy đủ, tinh lực sung mãn, giờ gã chỉ hận không thể tìm được mấy tên ác nhân để phát tiết bớt ra ngoài, thậm chí nếu có Từ Tử Lăng ở đây cùng nói chuyện phiếm, nói vài câu thơ lố thì thật là thích thú.

Đi qua hai ngã rẽ, gã dừng lại trước cửa một thanh lâu có tấm biển lớn đề ba chữ “Tiểu Xuân Quang”, hít sâu một hơi, rồi ra vẻ nghênh ngang như những kẻ đã quen lui tới chốn này,

sải chân bước vào bên trong. Đại hán canh cửa tưởng rằng gã là một con dê béo, vội vàng cung kính dẫn gã vào sảnh đường, để cho mục tú bà chiêu đãi.

Khấu Trọng lấy bạc thưởng cho tên gác cửa và mục tú bà, khéo léo để đối phương cho rằng mình là đại hào khách từ nơi khác tới đây buôn bán làm ăn, tiêu tiền như rải nước, sau đó chỉ đích danh cô nương nổi tiếng nhất ở đây là Thu Nguyệt ra hầu hạ.

Mục tú bà tên gọi Thanh Di lộ vẻ khó xử lúng túng nói: “Đại gia lần này thật không may rồi! Thu Nguyệt tối nay đã có hẹn với một vị đại gia khác. Chỉ bằng để Thu Dung hầu hạ ngài vậy! Luận về thanh sắc hay kỹ nghệ, Thu Dung cũng không đều không kém gì Thu Nguyệt đâu”.

Khấu Trọng lấy nửa lượng hoàng kim dúm vào tay mục tú bà, rồi thấp giọng nói: “Vị cô nương đầu tiên mà đã không mời được thì thật không may mắn! Thanh Di cứ coi Thu Dung đến hầu rượu cũng được, nhưng làm sao cũng phải mời Thu Nguyệt đến uống một chén, tại hạ sẽ thưởng thêm nửa lượng nữa”.

Quý khách ra tay hào phóng thế này thật hiếm thấy, đôi mắt tham lam của Thanh Di lập tức sáng bừng lên, nhưng vẫn còn vẻ do dự chưa dám quyết định.

Khấu Trọng ghé sát tai y thị thì thầm đề nghị: “Hay là thế này đi! Thanh Di chỉ cần sắp xếp cho ta ở cạnh gian phòng mà nàng tiếp khách cũng được, nghe tiếng ca truyền qua là coi như cũng được một nửa tâm nguyện của ta rồi. Nửa lượng vàng này ta vẫn thưởng như thường!”.

Thanh Di thầm nhủ không ngờ trên đời này lại có tên ngốc tiêu tiền như rác thế này, hân hoan dẫn gã lên lầu.

oOo

Ngọc dung ngăm ngăm đen của Thạch Thanh Tuyền lộ ra một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời xua tan mây mù, dịu dàng nói: “Huynh chó nên đa tâm, chỉ là đột nhiên Thanh Tuyền thay đổi chủ ý, muốn hồi gia bằng đường bộ mà thôi”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Cũng được! Vậy sau khi dùng bữa chúng ta sẽ cùng rời khỏi đây, có thể đến được Ba Lăng nhanh hơn một chút thì càng lý tưởng!”.

Thạch Thanh Tuyền im lặng nhìn gã một lúc rồi mới khẽ nói: “Thế hình của huynh của thật rất giống với Nhạc lão, chỉ là thiếu đi bá khí và bá lực của ông ấy thôi. Huynh có muốn đóng giả giống hơn một chút không?”.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: “Bất luận bề ngoài giống như thế nào, lúc động thủ cũng không thể giấu được, vì vậy không cần tốn công làm gì”.

Thạch Thanh Tuyền nhéo miệng cười cười: “Ta nói giống hơn một chút, đương nhiên là bao gồm cả đao pháp và bá lực của ông ấy, huynh quên rằng khi ông ấy qua đời người ta ở bên cạnh hay sao?”.

Từ Tử Lăng hoang mang nói: “Nhạc Sơn và tiểu thư làm sao lại ở với nhau?”.

Từ góc độ này nhìn sang, Từ Tử Lăng thấy gương mặt nghiêng của Thạch Thanh Tuyền đẹp như thiên tiên giáng thế, khiến người ta không thể không thỏ dãi khen tuyệt, đặc biệt là vì phần di dung đã che đi làn da trắng như bạch ngọc của nàng, nên càng khiến tâm thần Từ Tử Lăng tập trung vào những đường nét thanh tú ấy.

Đôi mắt đẹp của Thạch Thanh Tuyền thoáng hiện thần sắc trầm tư mặc tưởng: “Bốn mươi năm trước, Nhạc lão thảm bại trong tay Thiên Dao Tổng Khuyết, mang trọng thương vượt ngàn dặm đến gặp gia mẫu, vốn chỉ định nhìn người một lần cuối trước khi về chốn cửu tuyền, nhưng gia mẫu đã không tiếc hao tổn chân nguyên, dùng thủ pháp kim châm kích huyết giữ được tính mạng cho ông ta, khiến Bá Dao Nhạc Sơn sống thêm được ba mươi năm nữa, có điều cũng không thể giữ được võ công cho ông ấy...”.

Nói tới đây, chợt nàng liếc nhìn Từ Tử Lăng hỏi: “Tại sao lại nhìn người ta chằm chằm như thế?”.

Từ Tử Lăng vội vàng nhìn lảng sang chỗ khác, lúng túng nói: “Tại hạ nghe quá tập trung nên tự nhiên là phải nhìn tiểu thư rồi, nếu tiểu thư không thích thì tại hạ không nhìn là được”.

Thạch Thanh Tuyền bật cười hồn nhiên khả ái như một tiểu nữ tử, chum miệng nói: “Người ta cố ý đùa huynh thôi, huynh không giống như những nam nhân khác, bất luận là người ta hóa trang xấu thế nào, huynh cũng giống như là phát hiện ra được chỗ nào đó khiến huynh rung động vậy, bây giờ làn da Thanh Tuyền vừa đen vừa ráp, huynh nhìn ra được thứ gì chứ?”.

Từ Tử Lăng suýt chút nữa là đập đầu xuống bàn, ra vẻ khố sở nói: “Hình như tiểu thư rất sợ người khác hân thưởng vẻ đẹp của mình, nhưng thực sự tiểu thư rất xinh đẹp, đó là một sự thực không thể nào thay đổi được”.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười: “Có lẽ là vì vết xe đổ của gia mẫu, từ khi hiểu chuyện đến nay, Thanh Tuyền chưa từng thấy người cười bao giờ. Đừng lãng sang chuyện khác nữa, vừa rồi đã kể tới đâu rồi nhỉ?”.

Từ Tử Lăng trầm nhủ rõ ràng là tự nàng lãng sang chuyện khác, bây giờ lại đổ hết tội danh lên đầu lão tử, có điều gã đương nhiên không tính toán những chuyện này, chỉ cười cười đáp: “Tiểu thư đang nói tới Nhạc Sơn giữ được tính mạng, nhưng không giữ được võ công...”.

Thạch Thanh Tuyền vỗ vỗ trán, thở dài kể tiếp: “Đúng rồi! Tình tiết bên trong tương đối dài dòng, ở đây không nhắc đến nữa. Kể từ sau khi Thanh Tuyền hiểu chuyện thì Nhạc lão đã dựng nhà ở bên ngoài U Lâm Tiểu Cốc của hai mẫu nữ chúng tôi định cư. Thỉnh thoảng Thanh Tuyền cũng đến chơi với ông ấy, nghe kể chuyện giang hồ, vì vậy mọi chuyện của ông ấy Thanh Tuyền đều biết rất rõ. Những lúc rảnh rỗi, Nhạc lão lại lấy giấy bút ra viết lại Thất Thập Nhị Hậu đao pháp thành danh của mình, đóng thành sách. Nếu như Thanh Tuyền tặng nó cho huynh, thì đảm bảo cả võ công huynh cũng có thể giả mạo được rồi”.

Từ Tử Lăng chợt động tâm hỏi: “Thạch tiểu thư có biết Nhạc Sơn và Chúc Ngọc Nghiên có một nữ nhi không?”.

Thạch Thanh Tuyền nói: “Đó là chuyện hối hận nhất trong đời Nhạc lão, lúc đầu ông ấy còn tưởng Chúc Ngọc Nghiên có cảm tình đặc biệt đối với mình, chẳng ngờ Chúc Ngọc Nghiên... ôi! Thanh Tuyền không muốn nói nữa!”.

Từ Tử Lăng liền lên tiếng kháng nghị: “Đây có phải là thói quen của tiểu thư không? Cứ làm người khác sinh dạ hiếu kỳ rồi lại không nói nữa...”.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười: “Cuối cùng thì cũng phải nói thật rồi nhé! Người ta ghét nhất là thái độ chuyện gì cũng không để ý của huynh, lần này bỏ qua cho huynh đó!”. Nói đoạn nàng lại kể tiếp: “Người trong ma giáo hành sự luôn ngược với nhân tình thiên tính, giống như chuyện sinh con nuôi con vốn là luân thường đạo lý, bọn họ lại cho là chướng ngại. Chúc Ngọc Nghiên chọn Nhạc Sơn làm phu thê một đêm, tất cả đều vì ông ấy là người mà muội căm ghét nhất, vì vậy cho dù có xảy ra quan hệ nam nữ, cũng sẽ không thể đem lòng yêu thương đối phương đến nỗi không thể dứt ra được, huynh nói như vậy có phải là bất bình thường không?”.

Từ Tử Lăng nghe mà trợn mắt há miệng, không biết nói gì.

Thạch Thanh Tuyền trầm mặc hồi lâu, rồi khẽ nói tiếp: “Huynh thay Thanh Tuyền giết bọn Vu Ô Quyển và Chu Lão Thán, Than Tuyền sẽ mời huynh đến tiểu cốc, dùng chân diện mạo toàn tâm toàn ý tấu lên một khúc tặng huynh, điều kiện này có khiến huynh vừa ý không?”.

oOo

Thu Dung cô nương đến hầu Khấu Trọng uống rượu quả nhiên dung nhan bất tục, hơn nữa còn rất tươi trẻ, tuyệt đối không phải hạng tàn hoa bại liễu. Nàng thấy Khấu Trọng lưng hùng eo gấu, dung mạo tuấn tú khôi ngô thì lập tức xuân tình dào dạt, dính chặt người vào gã, giở mọi ngón nghề để lấy lòng.

Khấu Trọng bề ngoài tỏ ra mê đắm, nhưng tai lại vênh lên lắng nghe Tiểu Lữ Bố Tiều Hồng Tiến và Thu Nguyệt nói chuyện ở phòng bên.

Lúc này Thu Nguyệt và họ Tiều đang chơi trò đoán quyền phạt rượu, tới lượt Tiều Hồng Tiến phải uống rượu phạt. Khấu Trọng thâm nhủ đã đến lúc, bèn định đứng dậy định bước sang chào hỏi thì chợt nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên, khí thế hung hăng, làm cho Thu Dung cũng phải giật mình rời khỏi lòng gã, hoa dung thất sắc.

Tiếng bước chân sầm sập của hơn mười người chạy qua cửa phòng, rồi dừng lại trước cửa gian phòng của Tiều Hồng Tín bên cạnh.

“Bình!”.

Không biết ai đã đá bật cửa phòng, kể đó là thanh âm ngọc nhiên của Tiều Hồng Tiến: “Đại đương gia!”.

Khấu Trọng giật mình, biết là Đô Nhậm đã đến, chỉ là không hiểu vì chuyện gì mà khiến y hung hăng, chẳng hề nể mặt Tiều Hồng Tiến chút nào như vậy.

Một giọng nam nhân khàn khàn, trầm đục vang lên: “Những người khác rút hết ra ngoài!”.

Tiều Hồng Tiến im lặng không nói gì, tiếng bước chân của Thu Nguyệt đi xa dần, lúc nặng lúc nhẹ, rõ ràng là đã sợ đến hồn bất phụ thể.

Cửa phòng đóng lại.

“Chát!”.

Đô Nhậm đập bàn nói: “Nói cho ta biết, kẻ nào nào đã tiết lộ kế hoạch tấn công Bành Thành của chúng ta ra ngoài?”.

Khấu Trọng nghe mà trợn mắt há miệng, trong lòng thầm nhủ không ngờ lại xảo hợp đến vậy, đồng thời cũng thầm khen Thẩm Nhân Phúc hành sự hiệu quả.

Tiêu Hồng Tiến có vẻ không vui đáp: “Ta không hiểu đại đương gia đang nói gì cả”.

Đô Nhậm tức giận quát lên: “Người không hiểu thì ai hiểu? Chuyện tấn công Bành Thành chỉ có người, ta và Quạt Ca biết, nhưng bây giờ đã truyền khắp ngoài kia rồi, thứ tự tấn công trước sau thế nào cũng nói hết sức rõ ràng, nếu không phải lộ ra từ miệng của người, lẽ nào là ta hay Quạt Ca tự rêu rao ra chứ? Người có còn gì để nói nữa không?”.

Tiêu Hồng Tiến trầm giọng đáp: “Tiêu Hồng Tiến này đã đi theo đại đương gia bao nhiêu năm, đã bao giờ nói dối nửa câu chưa? Ta nói không tức là không, đại đương gia có tin hay không thì tùy”.

Sau một hồi trầm mặc, Đô Nhậm đột nhiên đứng bật dậy, nói liền ba tiếng “hảo, hảo, hảo” rồi bỏ đi như một trận gió.

Khấu Trọng mấy lần định xuất thủ, nhưng cuối cùng vẫn bỏ đi ý nghĩ này, bởi vì nếu gã hạ sát Đô Nhậm lúc này, sẽ rất khó thực hiện được kế hoạch thu phục Lạc Mã Bang trong hòa bình đã định ra trước đó.

Gã đột nhiên đứng bật dậy.

Thu Dung còn chưa hết sợ lại bị gã làm cho giật mình đánh thót, kéo kéo ống tay áo gã nói: “Khách quan muốn đi đâu?”.

Khấu Trọng đưa tay vuốt lên má phấn của nàng một cái, tiện tay lấy một đỉnh vàng đặt lên bàn, cười cười nói: “Ta đi an ủi một vị bằng hữu, nàng ngoan ngoãn ngồi ở đây, đừng đi hầu hạ nam nhân nào khác đấy!”.

oOo

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Ta chỉ có thể hứa là sẽ cố hết sức! Tiểu thư thử nghĩ mà coi! Đêm qua trong mê cung động dơi, điều kiện có lợi như vậy mà chúng ta vẫn để cho chúng đào thoát! Chỉ nội chuyện này cũng đủ thấy hai tên tà nhân đó lợi hại thế nào rồi, sau này tiểu thư cũng nên cẩn thận một chút!”.

Thạch Thanh Tuyền chớp chớp mắt, nhìn gã một lúc lâu rồi mới mỉm cười để lộ hai hàm răng trắng đều đặn: “Chuyện hôm nay huynh làm không được, không có nghĩa là ngày mai cũng làm không được, chỉ cần huynh chịu đáp ứng là tốt rồi”.

Lúc này cơm chay đã được bung lên.

Thạch Thanh Tuyền cầm đũa gấp thức ăn vào bát cho Từ Tử Lăng: “Bữa cơm này coi như là tiệc tiễn huynh lên đường, thế nên phải để tiểu muội mời khách! Hà! Thật thoải mái! Từ khi sau khi gia mẫu tiên khứ, Thanh Tuyền chưa lúc nào cảm thấy vui vẻ như lúc này”.

Từ Tử Lăng chỉ biết cười khổ đáp lại.

Thạch Thanh Tuyền như vừa chợt nhớ ra chuyện gì, bật cười nói: “Quên mất không nói cho huynh cách tìm người ta ở Xuyên Trung, bằng không huynh có tìm một vạn năm cũng không tìm ra đâu. Hi! Không hiểu vì sao mà Thanh Tuyền thấy mình càng lúc càng thích trêu chọc huynh hơn! Nhìn thần sắc lúng túng của huynh là Thanh Tuyền lại không nín nổi cười!”.

Từ Tử Lăng còn biết nói gì nữa.

Hai người gấp đi gấp lại cho nhau, chẳng mấy chốc đã ăn sạch sẽ đồ ăn trên bàn. Nhìn mấy chiếc đĩa sạch trơn, cả hai đều cảm thấy tức cười.

Sau khi trả tiền, ra đến ngoài phố, Thạch Thanh Tuyền mới nói: “Huynh có đồ gì lưu lại khách sạn không?”.

Từ Tử Lăng lắc đầu.

Thạch Thanh Tuyền lại nói: “Đêm khuya thế này, thành môn chắc đã đóng rồi. Chúng ta vượt tường thành ra vậy, huynh có muốn tiễn Thanh Tuyền một đoạn không?”.

Từ Tử Lăng cười cười: “Đương nhiên rồi”.

Thạch Thanh Tuyền vui vẻ nói: “Vậy thì theo Thanh Tuyền!”.

Nói đoạn liền đi về phía Tây Thành.

Từ Tử Lăng đi theo sau nàng, mỉm cười nói: “Có rất nhiều chuyện tiểu thư chỉ nói một nửa, có phải nhân lúc này nên nói cho rõ hơn một chút không?”.

Thạch Thanh Tuyền lắc đầu: “Những chuyện đó đều rất phức tạp, nói thế nào cũng không hết, để sau này huynh đến kiểm Thanh Tuyền mới nói có được không? Huynh là người khách đầu tiên được Thanh Tuyền mời đến nhà đó!”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Chỉ e trong thời gian tới tại hạ không thể phân thân”.

Thạch Thanh Tuyền thoải mái ung dung nhún vai nói: “Đương nhiên khi nào rảnh Từ huynh mới đến”.

Từ Tử Lăng đang định nói gì thì chợt nghe tiếng kien mã hí vang, một cỗ xe ngựa bất ngờ dừng lại ở con phố đối diện.

“Bình!”.

Nóc xe bật tung ra, một bóng người từ bên trong lao vút ra, hạ thân xuống sau lưng gã và Thạch Thanh Tuyền, thanh thế kinh người. Từ Tử Lăng và Thạch Thanh Tuyền đưa mắt nhìn nhau, đều không biết xảy ra chuyện gì.

“Bá Dao Nhạc Sơn, không ngờ là huynh!”.

Từ Tử Lăng nghe mà cảm thấy phiền phức, thậm chí kêu oan uổng. Chợt bên tai gã vang lên giọng nói của Thạch Thanh Tuyền: “Đừng sợ, đây là lão bằng hữu Tả Du Tiên của huynh. Thanh Tuyền nói một câu, huynh nói một câu, đã hiểu chưa?”.

Vừa nói nàng vừa thừa cơ bước sang một bên.

Từ Tử Lăng chậm rãi quay người lại, y theo chỉ thị của Thạch Thanh Tuyền, thản nhiên nói: “Từ khi từ biệt ở Trường Bạch tới nay thắm thoát đã bốn mươi năm rồi, Du Tiên huynh phong thái vẫn như xưa, đúng là chuyện đáng mừng, đáng mừng!”.

oOo

Khấu Trọng đẩy cửa bước vào.

Ánh mắt sắc bén của Tiêu Hồng Tiến xạ thẳng ra nhìn gã, nhưng thanh âm lại bình tĩnh cực kỳ: “Các hạ là ai?”.

Người này không hổ danh Tiểu Lữ Bố, gương mặt tuấn tú khôi ngô, cao lớn đầy đặn, mỗi cái cất tay động chân đều tỏ rõ y là người hết sức tự tin.

Khấu Trọng cười cười, thân nhiên ngồi xuống đối diện với y: “Tiểu đệ Khấu Trọng, Tiều huynh khỏe chứ?”.

Tiêu Hồng Tiến thoáng giật mình, đưa tay cầm thanh đại đao đặt trên bàn lên.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Chậm đã!”.

Tiêu Hồng Tiến tay đặt lên chuôi đao, nhưng vẫn chưa rút ra, thấp giọng hỏi: “Lẽ nào các hạ đến tìm ta uống rượu sao?”.

Khấu Trọng xòe hai tay ra, tỏ rõ mình không có ý tấn công, mỉm cười nói: “Nếu ta muốn giết người, vừa rồi đại đương gia của Tiều huynh đã không thể rời khỏi chỗ này rồi, đúng không?”.

Tiêu Hồng Tiến bình tĩnh trở lại, chăm chú quan sát đối phương hồi lâu rồi mới gật đầu nói: “Tại sao các hạ không động thủ?”.

Khấu Trọng đáp: “Bởi vì ta nể mặt Tiều huynh!”.

Tiêu Hồng Tiến đang ngẩn người thì tiếng bước chân lại vang lên, ít nhất cũng phải có đến mấy chục người từ hai bên hành lang truyền lại.

Khấu Trọng ung dung nói: “Đô Nhậm muốn lấy mạng Tiều huynh đó!”.

- o O o -